

Buiten roept iemand

Ja hoor, het was weer zover. Buiten op straat liep opnieuw iemand luidkeels zijn ontkenningfase te verkondigen. Dit keer geen god, allah, boeddha of vishnu, maar veel dagelijker. Luister maar: “Ik ben geen varken, ik ben geen zwendelaar!” Als je het raam open hebt, heb je geluk, dan kan je direct die bloempot gooien. Twee deuren eerder gooide iemand twee blikken met bruine bonen, door een gesloten raam. Wat een smeerboel is dat geworden. Hij was nog niet buiten gehoorsafstand, luister maar: “Ik ben geen bakker, ik ben geen koopman!” Een mens zou moe worden van het afdraaien van die riedel, maar hij niet. Hoor: “Ik ben geen spek, ik ben geen bonen!” We waren geadviseerd hier geen aandacht aan te schenken, maar iemand met de borstkas van een geoefende operazanger laat zich niet buiten sluiten. Hoor, hij kwam weer terug: “Ik ben geen model, ik ben geen zeven!” Dat deed 'ie nooit, op zijn scheden terugkeren. Het leek waratje wel of hij een serenade bracht. Volgende couplet: “Ik ben geen doedit, ik ben geen hangop!” Vol overtuiging in de ban van het goede. Een doktersvisite in het verleden had behalve een nieuw model pleister en dito kleefkracht niet veel meer opgeleverd. Een ontkenningfase is pas voorbij als iedereen hem heeft leren kennen. “Ik ben geen zegel, ik ben geen damestas!” Alle ramen waren inmiddels gesloten, uitgezonderd dat ene. “Ik ben geen koekoek, ik ben geen herhaling!” Inderdaad, daar kwam hij al, spartelend in plaats van vliegend, dan toch eerder zwevend, hoewel perfect gemikt. De nijlbaars gleed met open mond over het hoofd heen en verminderde het geluid tot stilte. Nu begon het zoeken naar de schoenlepel, maar dat kon best een stief uurtje duren. Daar gingen de ramen weer open. Mooi zeg, zo'n zomerzonnetje.